

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/203/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1517208635
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alexandra Hanusová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1517208635.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alexandry Hanusovej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a Mgr. Patricie Skotnickej v spore žalobcu: I. H., nar. X.XX.XXXX, Q., O. O. S., zastúpený: M. J. G..T., J..S..Z.., IČO: XX XXX XXX, D. B. XX, C. J., proti žalovanému: Slovenská S., R. E. P. P. E. R. J. S., H. X, T., za účasti prokurátora Okresnej H. T. R., H. X, T., o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy spolu vo výške 77.240 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V č.k. 6C/18/2017-151 zo dňa 24.6.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania potvrdzuje.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie o náhrade škody, žalobu vo zvyšnej časti zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu 5.5.2017 domáhal od žalovaného náhrady škody 77.240 eur spôsobenej nezákonným rozhodnutím o administratívnom vyhostení z územia SR a zákaze vstupu na územie SR, ktorá pozostáva z náhrady ušlého zisku 62.240 eur s príslušenstvom a náhrady nemajetkovej ujmy 15.000 eur, spolu s 5,05 % ročným úrokom z omeškania od 27.7.2015 do zaplatenia. Žalobca v žalobe argumentoval tým, že ako štátny občan O. O. S. mal povolený prechodný pobyt na území SR na účel osobitnej športovej činnosti, bol hráčom futbalového klubu M. C. XXXX, I..J.., R. C. J. (ďalej len "FK DAC 1904") a rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia Policajného zboru o jeho administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR v trvaní 3 rokov, ktoré bolo potvrdené odvolacím orgánom, bolo na základe jeho žaloby zrušené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave rozsudkom, č.k. 5S/143/2013-46 právoplatným dňa 9.12.2014 a vec bola vrátená na ďalšie konanie. V novom konaní sa nepodarilo preukázať skutkový stav odôvodňujúci administratívne vyhostenie žalobcu a správne konanie bolo zastavené. Prechodný pobyt mu bol obnovený 11.1.2013. Žalobca 8.6.2015 požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré mu listom z 20.7.2015 oznámilo, že jeho žiadosť považuje za nedôvodnú. Uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že v dôsledku nezákonného rozhodnutia o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu na územie SR došlo v jeho súkromnom živote k zásadnej zmene, bol nútený zmeniť bydlisko a bola zničená jeho kariéra hráča futbalu, pričom sa nedopustil žiadneho konania predstavujúceho pre štát záťaž. Svoju profesionálnu kariéru začínal vo futbalovom klube M. C. XXXX a počítalo sa s tým, že následne prestúpi do iného európskeho klubu, to sa však v dôsledku jeho nestalo a on stratil z nej viac ako 19 mesiacov, pričom tieto už nebude môcť nahradiť. Škodu na ušlom príjme

62.240 eur si uplatnil za obdobie 19,45 mesiaca (od 24.5.2013 do 8.1.2015) po 3.200 eur mesačne, pretože v uvedenom období nemohol vykonávať činnosť hráča vo futbalovom klube M. C. XXXX. Z dôvodu zásadnej zmeny v jeho súkromnom živote a hráčskej kariére žiadal priznať aj nemajetkovú ujmu 15.000 eur. Podaním zo 7.6.2019 žalobca zobral žalobu v časti náhrady ušlého zisku 62.240 eur s príslušenstvom späť a v tejto časti žiadal konanie zastaviť, vo zvyšnej časti na podanej žalobe zotrval. Súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 144 a § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konanie v časti, v ktorej vzal žalobca žalobu späť, zastavil.

3. Žalovaný žiadal konanie o náhradu ušlého zisku zastaviť nakoľko v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 56C/772/2015 bolo už o tejto rozhodnuté a žalobu o priznanie nemajetkovej ujmy zamietnuť ako nedôvodnú, pretože táto žalobcovi nevznikla a ani ju nijakým spôsobom nepreukázal. Poukázal na to, že žalobca počas svojho hráčskeho obdobia v SR neodohral ani minútu zápasu, mal pobyt povolený do roku 2013, pričom nebolo zrejmé, že splní podmienky na predĺženie pobytu. Namietal tiež proti uplatnenému úroku z omeškania, nakoľko omeškanie s plnením vzniká až po rozhodnutí súdu.

4. Na základe ustanovenia § 93 ods. 2 písm. b) CSP vstúpil do konania prokurátor, ktorý žiadal žalobu zamietnuť, nakoľko nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Podľa neho žalobca nemohol za žiadnych okolností predpokladať, že mu jeho pobyt, povolený na dobu určitú, bude znovu obnovený a predĺžený, a to ani s ohľadom na to, že mal hráčsku zmluvu uzavretú do roku 2015.

5. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca uzavrel s M. C. XXXX dňa 6.8.2012 hráčsku zmluvu, na základe ktorej mal pre klub vykonávať športovú činnosť profesionálneho športového hráča v období od 6.8.2012 do 31.12.2015 za mesačnú odmenu 3.200 eur. Rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru v Dunajskej Strede, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru z 23.11.2012 č. H.-U.-T.-I.-XX-XXX/XXXX bol žalobca administratívne vyhostený na územie O. O. S. a súčasne mu bol uložený zákaz vstupu na územie SR na 3 roky. V odôvodnení rozhodnutia bolo uvedené, že žalobcovi bol udelený prechodný pobyt na území SR na účel osobitnej činnosti - športovej činnosti s platnosťou na dobu jedného roka do 5.2.2013. Podľa ustanovenia § 73 ods. 3 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov mu bol vydaný doklad - povolenie na pobyt do platnosti zmluvy o nájme, ktorú mal uzavretú s mestom C. J. na dobu určitú od 15.2.2012 do 31.12.2012. Žalobca proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, na základe ktorého Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Policajného zboru v Dunajskej Strede, Úrad hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru rozhodnutím z 2.5.2013 č. H.-U.-T.-XXXX/XXXXXX-XXX odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo, keď dospelo k záveru, že žalovaný správne orgánu predložil pozmenený doklad a k pozmeneniu dokladu došlo zásahom do údajov o dobe nájmu. Krajský súd v Bratislave na základe žalobcom podanej žaloby preskúmal zákonnosť rozhodnutí vydaných orgánmi hraničnej a cudzineckej polície a rozsudkom č.k. 5S/143/2013-46 z 9.12.2014, právoplatným dňa 8.1.2015, zrušil rozhodnutie vydané Riaditeľstvom hraničnej a cudzineckej polície Bratislava zo dňa 2.5.2013 č. H.-U.-T.-XXXX/XXXXXX-XXX a vrátil vec na ďalšie konanie s odôvodnením, že postup správnych orgánov nebol v súlade so zákonom, nakoľko pozmenenie listiny nebolo preukázané, ale bolo založené iba na domnienke správneho orgánu prvého stupňa, s ktorou sa odvolací správny orgán nevysporiadal; správne orgánu súd uložil v ďalšom konaní zadovážiť dostatok skutkových podkladov, z ktorých bude možné posúdiť, či došlo k pozmeneniu predloženého dokladu. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru predmetné konanie rozhodnutím zo 16.4.2015 č. H.-U.-T.-X-XXX/XXXX-I. zastavil. Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) podaním z 4.5.2015, na čo mu Ministerstvo vnútra SR oznámilo, že nárok považuje za neodôvodnený.

6. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie posúdil podľa ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, § 3 ods. 1, ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Konštatoval, že náhrada nemajetkovej ujmy je psychickou kategóriou a jej preukázanie je dosť obtiažne. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať nezákonnosť rozhodnutia, vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti, ktorá musí byť v každom konkrétnom prípade

bezpečne preukázaná a nemožno ju len predpokladať, a tiež bol povinný preukázať a špecifikovať výšku nemajetkovej ujmy. Žalobca nemajetkovú ujmu nekonkretizoval a neuviedol prečo si uplatnil jej náhradu práve vo výške 15.000 eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že nemajetková ujma a jej priznanie je na mieste iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a nie je možné ju uspokojiť inak. Pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri zákonné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi nimi a musí tiež byť zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce. Podľa súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostačujúce, a preto pokiaľ nedošlo ku škode v majetkovej sfére z dôvodu nenaplnenia kumulatívnych predpokladov zodpovednosti za škodu, nemožno priznať ani nárok na nemajetkovú ujmu, na základe čoho žalobu zamietol ako nedôvodnú.

7. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 251, § 252, § 255 ods. 1 a ods. 2 a § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu v konaní žiadne nevznikli.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v jeho zamietajúcej časti a súvisiacej časti o náhrade trov konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov uvedených v ustanoveniach § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že žalovaný je povinný uhradiť mu 15.000 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 27.7.2015 do zaplatenia. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že nepreukázal vznik, resp. výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko nezodpovedá vykonanému dokazovaniu. Súd prvej inštancie správne uviedol, že náhrada nemajetkovej ujmy je psychickou kategóriou a jej preukázanie je obtiažne, čo potvrdzuje to, že od neho nie je možné požadovať predloženie exaktných dôkazov, z ktorých bude presne vyplývať výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Nestotožnil sa však so súdom prvej inštancie v tom, že výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil len všeobecne, pretože uviedol konkrétne skutočnosti, na základe ktorých mu nemajetková ujma vznikla a predložil k nim aj dôkazy. Poukázal na ustanovenia § 17 ods. 3 písm. a) až d) zákona č. 514/2003 Z.z a uviedol, že pri určovaní nemajetkovej ujmy zákon stanovuje hlavné kritériá len demonštratívne a neustanovuje presný spôsob jej výpočtu, ale ponecháva to na voľnú úvahu súdu s prihliadnutím na konkrétne okolnosti individuálneho prípadu. Podľa týchto kritérií svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil vo vzťahu k svojej osobe, k jeho dovtedajšiemu životu a prostrediu, v ktorom žil a pracoval, že sa na území SR zdržiaval legálne, plnil všetky podmienky prechodného pobytu, nedopustil sa porušenia zákonov, nebol záťažou pre sociálny systém SR a bol profesionálnym športovcom - hráčom futbalu.

K závažnosti vzniknutej ujmy a okolnostiam, za ktorých k nej došlo poukázal na to, že v M. C. XXXX rozvíjal svoju profesionálnu kariéru s cieľom ďalšieho rozvoja svojich schopností a získavania skúseností a prípadne aj následného prestupu do iného európskeho klubu, ako sa to v minulosti podarilo iným zahraničným hráčom začínajúcim v tomto klube. Nezákonným rozhodnutím o vyhostení došlo k neprimeranému zásahu do jeho súkromného života, pretože musel nedobrovoľne zmeniť svoje prechodné bydlisko a bola obmedzená jeho možnosť slobodného pohybu. V dôsledku nezákonných rozhodnutí cudzineckej polície sa minimálne v období od 24.5.2013 do 8.1.2015 nemohol zdržiavať na území SR, následkom čoho nemohol ako hráč slovenského futbalového klubu vykonávať profesionálnu športovú činnosť na Slovensku a túto činnosť musel nedobrovoľne ukončiť. Tým mu bol spôsobený závažný následok v jeho spoločenskom (pracovnom) uplatnení. Mal tak za to, že vzniknutú nemajetkovú ujmu dostatočným spôsobom odôvodnil a preukázal, pričom súd prvej inštancie mal jej výšku určiť vlastnou úvahou s prihliadnutím na uvedené kritériá. Nesúhlasil ani s tým, že nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúce, nakoľko v dôsledku jeho vyhostenia stratil viac ako 19 mesiacov v kariére, ktoré už nebude môcť nikdy nahradiť a preto ide o stav, ktorý už nie je možné napraviť zrušením nezákonných rozhodnutí. Mal za to, že strata zamestnania, prerušenie športovej kariéry, nutnosť zmeny prechodného pobytu a nemožnosť vstupu na Slovensko, sú závažné následky v jeho súkromnej aj profesionálnej sfére a nie sú napravitelné iba konštatovaním porušenia práva, pričom ak by nezákonné rozhodnutia neboli vydané, nič by mu nebránilo vo vstupe a v zdržiavaní sa na území SR, pretože iné prekážky pre udelenie/obnovenie prechodného pobytu neexistovali. Tiež mal za to, že vznik majetkovej ujmy nie je podmienkou pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože ide o samostatné nároky a každý z nich sa odvodzuje od iných následkov. Preto ak súd prvej inštancie nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol na základe toho, že nebol preukázaný vznik škody v majetkovej sfére, ide o nesprávne právne posúdenie veci. Uviedol, že sa

nedomáha odškodnenia ujmy v majetkovej sfére, ale odškodnenia inej ujmy, a to morálnej, osobnostnej. Podľa neho sa súd prvej inštancie mal zaoberať jednotlivými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu, uplatnený nárok riadne posúdiť a v prípade zamietnutia zdôvodniť, ktorý predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu nebol splnený v konkrétnom prípade.

9. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu, stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie a navrhol napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť. Uviedol, že žalobca mal v konaní možnosť navrhnúť a predložiť aj iné dôkazy a uniesť tak dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, čo však neurobil.

10. Prokurátor považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné a navrhol rozsudok potvrdiť ako vecne správny. S poukazom na ustanovenia § 5 ods. 1, § 17 ods. 1 až ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. mal za to, že žalobca nepreukázal splnenie dvoch základných predpokladov vzniku škody (nemajetkovej ujmy) a príčinnú súvislosť medzi tvrdenou škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci. Uviedol, že nemajetková ujma je určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby, pričom je podstatné, v akom rozsahu bola znížená jej česť, dôstojnosť a postavenie. Táto musí preukázať konkrétny negatívny prejav nemajetkovej ujmy vo svojej osobnostnej sfére a zároveň existencia nároku musí byť preukázaná mimo akúkoľvek pochybnosť. Mal za to, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal zníženie jeho cti, dôstojnosti alebo postavenia jeho osoby v spoločnosti a tiež, že by mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikla tak závažná nemajetková ujma, že by iba samotné konštatovanie práva nebolo dostatočným zadosťučinením. K príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou a nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci uviedol, že žalobcovi bol udelený prechodný pobyt na účel športovej činnosti na obdobie od 25.5.2012 do 5.2.2013 a hráčsku zmluvu s M. C. XXXX uzavrel na obdobie od 6.8.2012 do 31.12.2015. Hráčsku zmluvu teda uzavrel aj na obdobie po 5.2.2013, na ktoré prechodný pobyt nemal povolený. Mal za to, že žalobca nemohol dôvodne predpokladať, že mu bude prechodný pobyt udelený aj na obdobie po 5.2.2013, pretože tento sa neobnovuje automaticky. Nakoľko k vyhosteniu žalobcu došlo 24.5.2013, až po uplynutí doby, na ktorú mu bolo povolené zdržiavať sa na Slovensku, neexistuje príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci o vyhostení žalobcu a vznikom ním tvrdenej nemajetkovej ujmy. Tvrdenie žalobcu, že ak by nezákonné rozhodnutie nebolo vydané, nič by mu nebránilo vo vstupe a v zdržiavaní sa na území SR, nemôže byť pravdivé a existuje len v hypotetickej rovine, nakoľko rozhodnutie policajného útvaru ohľadom obnovenia pobytu žalobcu nie je možné prejedikovať. Navyše, vyhostenie žalobcu z územia SR neznamena, že nemohol ďalej vykonávať športovú činnosť mimo územia SR.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie je nedôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil 25.3.2021 (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP).

12. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

13. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

14. Preskúmaním napadnutého rozsudku podľa odvolacích dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o žalobe v napadnutej zamietajúcej časti je vecne správne. S poukazom na správne vyhodnotenie predpokladov na priznanie nemajetkovej ujmy podľa ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vedúcich k zamietnutiu žaloby, žalobcom uvádzané skutočnosti v odvolaní

neboli spôsobilé zmeniť správnosť právnych záverov súdu prvej inštancie, na ktorých založil rozhodnutie v napadnutej časti.

15. Dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je zistenie, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného. Zásah takejto intenzity musí preukazovať žalobca, pričom nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. Je pri tom podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby, v danom prípade ako sa na súkromnom a profesionálnom živote žalobcu prejavili následky rozhodnutia o vyhostení z územia Slovenskej republiky do vlasti. V danej veci aj podľa odvolacieho súdu žalobca ani neoznačil existenciu následkov predmetného rozhodnutia takej intenzity, ktorá by zakladala právo na priznanie peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy ako vyššieho stupňa odškodnenia, keďže satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok na obohatenie sa.

16. Na potvrdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď spor posúdil podľa ustanovení § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku práva žalobcu na poskytnutie nemajetkovej ujmy. Aj keď dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením pre neho a na tom založil svoje rozhodnutie, odvolací súd považoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie za dostatočné.

17. K námietke žalobcu uvádzanej v odvolaní, že sa minimálne v období od 24.5.2013 do 8.1.2015, kedy bolo správne rozhodnutie pre nezákonnosť zrušené, nemohol zdržiavať na území Slovenskej republiky, a ak by neboli vydané nezákonné rozhodnutia, nič by mu nebránilo vo vstupe a v pobyte na území SR, pretože iné prekážky pre jeho vstup na územie SR tu neboli. Aj keď neboli spochybnené tvrdenia o tom, že žalobca musel opustiť svoje prechodné bydlisko a nemohol v danom období pokračovať v hráčskej kariére na Slovensku, odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedol ako to nepriaznivo zasiahlo do jeho osobného života v takom rozsahu, že by to odvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy. Z objektívneho hľadiska nutnosť opustiť miesto zvoleného pobytu a zamestnanie je zásahom do práva na súkromie a práva zvoliť si a vykonávať zamestnanie. V danej veci súd prvej inštancie a aj odvolací súd vychádzali pri jej posudzovaní z úpravy v ustanovení § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktoré pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy predpokladá značnú mieru zásahu do práv poškodenej osoby. Pre priznanie nemajetkovej ujmy bolo potrebné preukázať ako vyhostenie žalobcu z územia Slovenskej republiky ovplyvnilo jeho pracovný a rodinný život a spoločenské uplatnenie a ako to vnímal sám žalobca. Žalobca sa po vyhostení vrátil domov, pričom z administratívnych rozhodnutí nevyplývalo, že by tam nemal dostatočné materiálne a rodinné zázemie a že by sa pokúšal o návrat na územie Slovenskej republiky a o hráčsku pozíciu v klube M. C. XXXX. V danej veci bolo potrebné prihliadnuť na to, že športová kariéra žalobcu, ktorá mala byť obmedzená nezákonným rozhodnutím o vyhostení sa od jeho príchodu do M. C. XXXX na území SR v zásade nerozvíjala, keďže bol zranený a nehral ani v jednom zápase. Tvrdenie žalobcu, že mu vyhostenie znemožnilo, či zmarilo jeho ďalší futbalový rozvoj a postup do významnejších európskych klubov, preukázané nebolo. Poukaz na kariéry iných zahraničných hráčov, ktorý v Európe začali v klube M. C. XXXX nemohol potvrdiť možnosť rovnakého postupu v jeho prípade, nakoľko išlo o hráčov, ktorí boli podstatne mladší. Žalobca nepreukázal pravdepodobnosť rozvoja jeho profesionálneho uplatnenia, ak na území SR začínal kariéru ako 33-ročný a netvrdil, že v nej pokračoval.

18. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

19. Odvolací súd zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s jeho ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu žiadne nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).